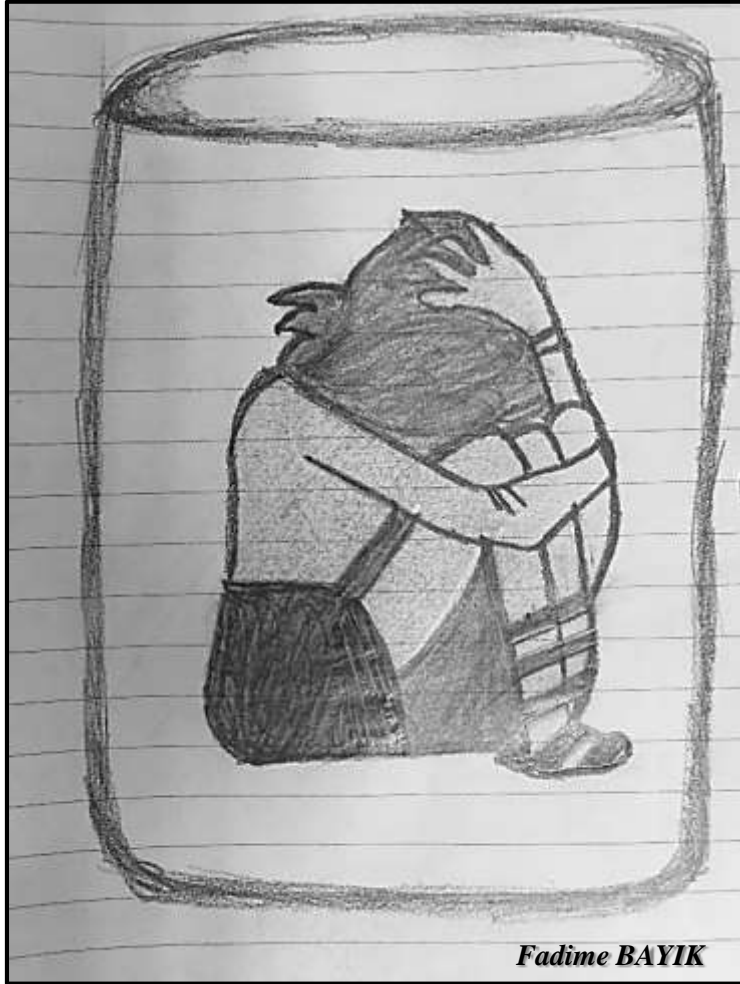

Lence

Kültür – Sanat - Edebiyat

Fadime BAYIK

Yakup BURGAZ YAŞAMAK LAZIM

Dünden bugüne, güzel hatıralar için,
Yaşamak lazım,
Sabah uyanıp şükretmek için,
YAŞAMAK lazım...

“İnsan ne için yaşar?” diye sorarım bazen,
Kimi zaman ekmek kavgası, kimi zaman geçim belası,
Ama yaşadıklarının hayata değer katması için,
HUZUR lazım...

Sadece kendini değil, insanlığı da düşünmeli,
Gerekirse sevdiklerin için bin defa ölmeli,
Ama dersen ki ölmesin kimse herkes gülmeli
BARIŞ lazım...

Hayatımda her şey olsun para, iş, aile, sevgi,
Düşündüm bunun için ömür yeter mi?
Dersen ki saydıkların içinden seç birini,
O zaman derim, bana SEVGİ lazım...

Sinem TÜRKDAĞ USTAM VE BEN

İşe başladığım ilk günü çok iyi hatırlıyorum. Ustamın dediği ilk kelime: “Senden hiçbir şey olmaz.” Haksız da sayılmazdı. Yerleri süpürmek bana göre bir iş miydi? Şimdi sorsanız ustamın sağ koluyum. Ama kolay olmuyor; ilk fön çektiğin tarağını, fırçanı saklıyorsun mesela. Ya da ilk makyaj yaptığın malzemeleri koyuyorsun kuytu bir yere. Arada gözün kayıyor, bir tebessüm ediyorsun kendi kendine. Sonra dönüm noktası başlıyor ve işine aşık oluyorsun. Bir süre sonra işin de sana bağlanıyor sıkıca. İşini yaparken unutmayacağın bir gerçek beliriyor aklının bir köşesinde.

Hiçbir yere kolay gelemiyorsun emek vermeden, ter dökmeden. İş dört dörtlük öğrenmek için okulun hayatına bir ışık yaktığını fark ediyorsun. Sana sunduğu en büyük nimetse iyi bir gelecek, seni mutlu eden bir iş ve sayılamayacak kadar dost. İşiniz insanlarla birebir muhatap olmaktan geçiyorsa isminizi değil yaptığınız işin sonucunu kazıyacaksınız akıllara. Ve bir gün sizin de “USTA” diye seslenen çıraklarınız olacak etrafınızda. Siz de başkalarının yarım kalan hayatlarına sahip çıkıp onlara var gücünüzle kol kanat gereceksiniz. Şu anda bize verilen değer gibi.

Yaptığım işin bir başka boyutu da var mesela. Bir sürü soru zihnimde dolaşan:

- Nasıl başlasam?..
- Nasıl yapsam?..
- Ustam nasıl karşılayacak?..
- Ne tepki verecek?..

Ve ustanızdan gelen ilk tepki ya sizi işe bağlayacak ya da bir saç teli gibi kopup düşüverecek elinizden usulca.

Ama sakın vazgeçmeyin. Hayatta aldığımız bu eleştiriler size işinizin bütün sırlarını söyleyecek bir bir. Benden size küçük bir tavsiye: Hiçbir şeyi yapamam demeyin. Azimli olun. Aklınızda olan tek düşünce insanları mutlu ve memnun etmek olsun. Size verdikleri karşılık bir tebessüm olsun. Bunun anahtarı ise Azim...İnanç...Öz Güven...

Elif ESER

BEN DELİ DEĞİLİM

“İnsanların umutlarını ellerinden almayın. Belki de sahip oldukları tek şey odur.”

****

1.BÖLÜM

“Bırakın beni. Ben deli değilim.Size ben deli değilim dedim, bırakın beni.”

Timarhanenin iki çalışanı genç kızı kollarından tutup bir yere doğru sürüklüyorlardı. Loş ve soğuk koridorda bayan bir doktor görüldü.Genç kız bu sefer kendini doktora ifade etmeyi denedi.

“Bırakın, ben gerçekten deli değilim. Neden anlamak istemiyorsunuz?”

“Elbette hayatım, elbette sen deli değilsin.” Daha çok başından savmak için söylenen bir şeye benziyordu. Genç kızı karanlık bir odaya götürdüler.Odada ışık alan sadece ufacık bir pencere vardı.

“Çıkarın beni. Ben karanlıkta kalamam,çıkarın beni.”

Timarhane çalışanları onu odaya bıraktıkları gibi çıktılar. Genç kız kendisine zarar vermeye çalıştığı için bu odaya kapatılmıştı.

Devamı bir sonraki sayfada

Karanlık odada ne yapacağını bilemeyen genç kız, odadaki pencereden dışarıyı izlemeye başladı. Yapacak bir şeyi yoktu. Bağırsa da çıkarmayacaklardı zaten. Yüzünü avuç içine koyarak dışarıyı izlemeye devam etti. Karanlık sokağı aydınlatan sokak lambasının altında bir genç gördü. Genç kızın bulunduğu kata bakıp gülümsüyordu. Genç kız bu çocuktan etkilenmişti etkilenmesine ama bu çocuk ona çok tanıdık geliyordu. Genç kız da çocuğa gülümsedi. Çocuk yukarı bakarak el salladı. Kız da karşılık olarak el salladı.

Bir süre o şekilde kalıp bakiştılar. Birden çocuk durduğu yerden kayboldu.

“Nereye gittin? Gece fazla uzun?” dedi genç kız çaresiz bir ses tonuyla.

“Gitmedimki. Ben seni bırakıp gidebilir miyim hiç?”

Genç kız tam arkasından gelen sese doğru yöneldi. Az önceki çocuk tam arkasındaydı.

“Seni nereden tanıyorum? Bana çok tanıdık geliyorsun. Ünlü falan mısın?”

“Ben senin hayalindeki adamım. Bunu biliyorsun.”

“Hayalimdeki adam?” diye tekrarladı genç kız anlayabilmek için. Evet, sen O’sun. Yani, o sensin. Ama nasıl olur? Senin benden nasıl haberin oldu ki?

“Ben senin hayalinim ve sen istediğin için buradayım.”

“Benim için mi?”

“Aynen öyle.”

“Ah, buna inanamıyorum.”

Genç kız, çocuğun yüzünü büyük bir ilgiyle izliyordu. Yüzüne düşen gölge, genç kızın daha tuhaf hissetmesine neden oluyordu. Yüzünün her hücresi gölgede daha kusursuz görünüyordu. Onu bütün gece izleyebilirdi genç kız.

“Sen benim hayalimdeki adamsın. Ama nasıl oluyor da buradasın?”

“Gece uzun. Bunları konuşacak çok zamanımız olacak. Ama senin bildiklerinden fazlasını beklememelisin.”

“O da ne demek?”

“Sen ne biliyorsan ben de o kadarını biliyorum demek.”

Bir süre sessizlik oldu. Sessizliği çocuk bozdu. Bana isminizi lütfeder misiniz matmazel?

“Şey, benim adım...” Adını hatırlamak için beynini zorladı. Bir süre öylece kalakaldı. Adını hatırlamaya çalışırken bulunduğu odanın ağır çelik kapısı aralandı ve içeri çok ağır sarı bir ışık doldu. Bu arada hayalindeki adam aniden yok oldu.

“Efsun, yemeğini getirdim.” diyen hemşire sayesinde adını hatırladı. Hemşire, içinde günün yemeğinin olduğu tabağı yere bırakıp çıktı. Yerden tabağı alarak yatağına çekildi. O an hayalindeki adamın yok olduğunu fark etti. Yattığı yatağın yanına bırakarak ayaklandı.

“Hey sen! Nereye gittin?” Yalnız kalma fikri bile Efsun’u çaresiz kılıyordu.

“Buradayım.” Sesin geldiği yöne baktığında çocuk hiç yabancıklık çekmeden yatağın üzerine oturuyordu.

“Gittin sanmıştım.”

“Gitmem ben. Ben hep senin aklında ve kalbindeyim unuttun mu? Beni yedi yaşından beri düşünüyorsun.”

“Ah, bunu yüzüme vurmak zorunda mıydın?”

Çarpık bir gülümseme belirdi çocuğun keskin hatlı yüzünde.

“Acıkmışsın, ye yemeğini.”

“Acıktığımı nereden biliyorsun? Büyücü falan mısın?”

“Senin hissettiklerini hissedebilirim. Ben bir bakıma senim.” dedi ve konuyu değiştirmek istercesine başka bir soruda bulundu. Ee, neler konuşmak istersin?”

“Benden konuşalım.”

“İyi de seni hayal eden zaten benim. Senin kişiliğini, görünüşünü ben hayal ettim, biliyorsun.”

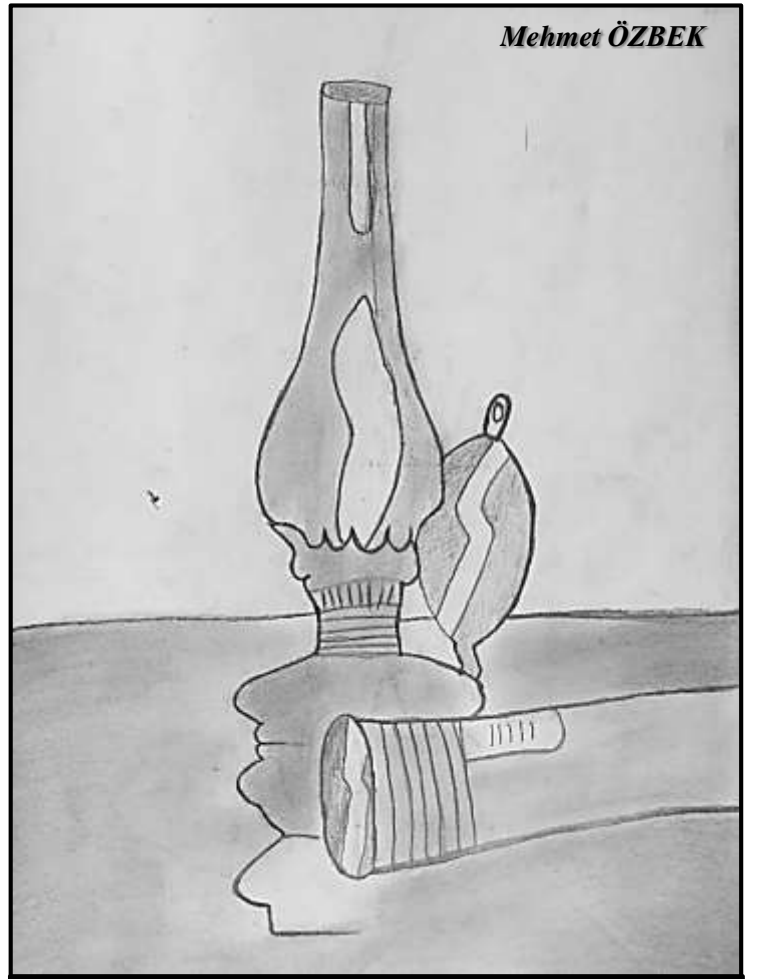
“Evet, gayet mantıklı.” dedi ve elini çenesindeki sakal diplerinde sürttü.

“Benim adım ne?”

“Anlamadım?”

“Diyorum ki, beni düşlerken bana ne isim verdin?”

“Ah, ben, şey...” diye hatırlamaya çalıştı. Hah, evet sen Francisco’sun.”

Semih KEMER BİRAZ SEN

Mutluluk huzur derler
Huzuru sana benzetirler
Sevgiye aşk derler
Bir ömür aşk sevgide saklıdır bilirler

Elleri ellerime değer
Bu sadece ayrılmamızı engeller
Kalbi kalbime değer
Aşkımı yoklar geçer

Sadece mutluluk isterim
Mutluluğu seninle yaşamayı düşlerim
Sadece seni düşünürüm
Kalbimde bir ömür kalmanı hayal eder görürüm

“Ne? Francisco mu? Gerçekten mi? Bana daha bizden bir isim bulamadın mı?”

“Vini olmasını ister miydin? Vini’yi de severim.”

“Kafayı yemişsin. Böyle bir adam ya çocuğuna dedesinin adını koymak isterse? Bunu hiç düşündün mü?” Histerik bir şekilde gülerken konuşuyordu.

“Mahmut mu koysaydım adını?” diyerek tuhaf bir bakış fırlattı Efsun.

“Üzgünüm tatlım ama Mahmutların nesli tükendi. Daha çok günümüzden isimler düşünebilirsin.”

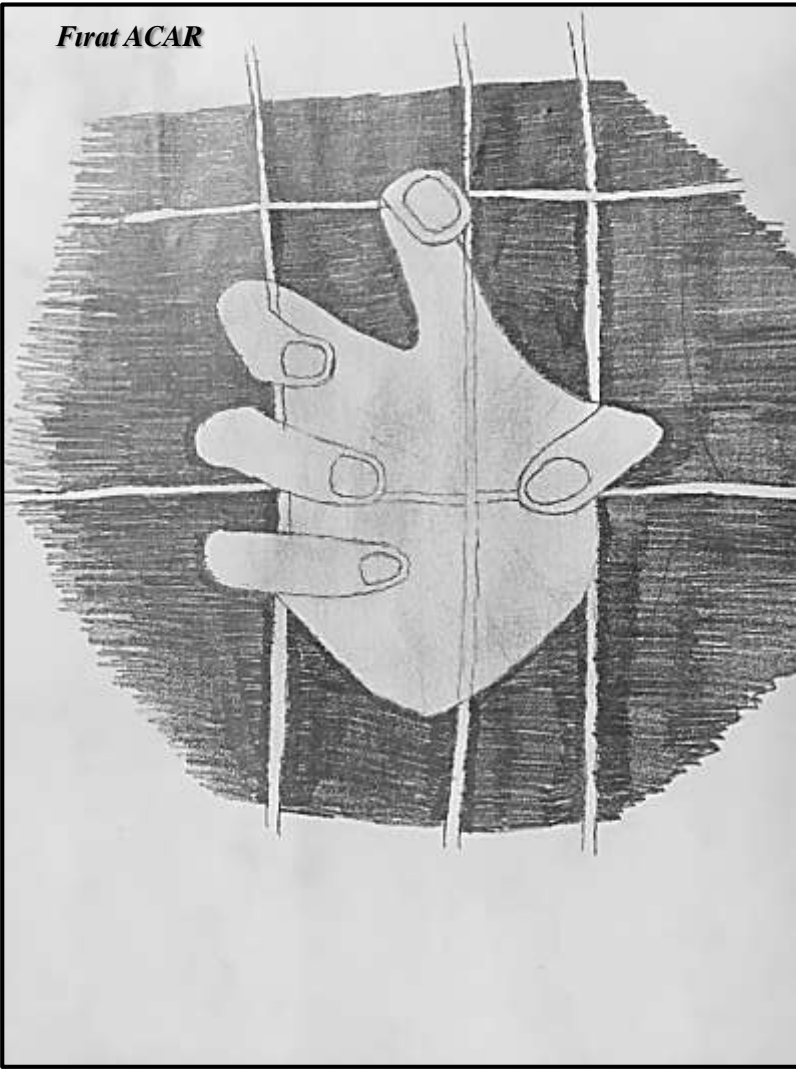
“Sana favori yemeğimin adını koymadığım için dua etmelisin.”

“Neymiş o?”

“Patates.”

“Ah ne kadar komik, ha ha ha...” diyerek yalancı bir kahkaha attı.

Devamı bir sonraki sayfada

İkisi de uzun süre düşündüler. Sessizliği-yarı anlamda-bozan olmadığında Efsun lafa atladı.

“Senin adını buldum!”

“Nedir?”

“Tek boynuzlu at. Böylece tek boynuzlu atların varlığını kanıtlayabileceğim.”

“Senin dünyanı merak ediyorum. Nasıl bir çocukluk yaşadın sen?”

Efsun son duyduğuyla bir kırgınlık içerisine girdi. Aynı kırgınlığı ikisi de hissediyordu.

“Yaşamadım ki.”

“Bunu biliyorum, çok üzgünüm. Amacım canını sıkmak değildi.”

“Sorun değil. Senin adsız bir şekilde dolaşıyor olman daha çok canımı sıkıyor.” Biraz düşünür gibi yaptı.

“İşte buldum! Sen Egemen’sin.”

“Evet, güzel isim. Bunu sevdim.”

İkisi yan yana oturdular. İsim bulma fikri iyi hissettirmişti. Ama konu bittiğinde durgunlaştırdılar. Aslında Efsun’un biriyle konuşacak bir çok şeyi; paylaşacak birçok konusu vardı ama biriyle hiç bu kadar samimi olmadığından belirli konu konuşulup bittiğinde durgunlaşıyordu. Karşısındaki de beyninden bir parça olduğundan Efsun durgunlaşıp sustuğunda aynı şey Egemen’de de meydana geliyordu.

“Ee, ne yapsakki?” Efsun sıkılmış gibiydi.

“Uyumak ister misin?”

Kafasını olumsuz anlamda iki yana salladı Efsun. “Olmaz. Yemek yedim, birazdan da ilaç getirirler. Hah, işte ilacımı getirdiler.”

Derken Egemen kayboldu.

“Sen kiminle konuşuyordun bakalım?”

“Ben... Ben Egemen’le konuşuyordum. Bu yasak değil öyle değil mi?”

“Yasak değil de bu Egemen kim?”

Kadına eğilmesi için bir harekette bulundu. Kadın eğildiğinde kulağına “hayalindeki adam” diye fısıldadı.

“Nasıl yani? O buraya mı geliyor?”

“Evet. Beni ziyaret etmeye geliyor. Çok komik biri biliyor musun? Normalde yanımda oturuyordu ama birini gördüğünde kayboluyor.”

“Anlıyorum canım. Haydi ilacını iç.”

Efsun hiç içmek istemediği ilaçlarını içti ve ona ilaç getiren kadının acıyan bakışları altında yatağına uzandı. Kadın odadan çıkarken başka bir kadınla konuşma sesleri duyuluyordu.

“Yazık kıza, hayalindeki adamla konuştuğunu sanıyor.”

Efsun bunları duymak istemiyordu. Kulaklarını avuç içleriyle tıkadı.

“O geliyor. O gerçekten geliyor ve gitmeyecek. Herkes gibi gitmeyecek. Siz gitseniz bile o gitmeyecek.”

“İyi misin?”

“Seninle konuştuğum için deli olduğumu düşünüyör. Bana acıyor. Ben bana acımasını istemiyorum.”

“Bu böyle. İnsanlar böyle. Bunu değiştiremeyiz. Sen onların dediklerini umursamamaya çalış.”

“Denerim ama olacağından emin değilim.”

“Çok güzelsin, bunu biliyor muydun?” Egemen’in konu değiştirme yeteneği ayrıca konuşulmaya değer bir konuydu.

“Bunu hayalim mi yoksa Egemen mi söylüyor?”

“Bunu has ben olarak söylüyörüm. Kalpten. Egemen olarak. Gerçekten çok güzelsin.”

“Dışarıdan nasıl görünüyörüm? Burada ayna olmadığından soruyörüm.”

“Saçlarının dalgası ve masmavi gözlerin... Bu kadar ahenkli olması şaşırtıcı.”

“Bunu iltifat olarak kabul ediyörüm.”

Gülüştüler. Tam o sırada koridorda kadın sesi yankılandı.

“Uyku zamanı. Beş dakika içinde herkes uyumuş olmalı.”

“Uyumak için beş dakikan var. Hayaline sarılıp uyumak ister misin?”

Efsun şirince kafasını yukarı aşağı salladı. Uzun süredir gerçek insanlardan alamadığı huzuru ve mutluluğu yaklaşık yarım saatten beri yanında olduğu-gerçi onu altı yaşından beri düşlüyor-hayaliyle tanımaya başlıyordu. Yatağına uzandı ve Egemen yerine yastığına sarılıp onu Egemen farz ederek gülümseyerek uykuya daldı. Yıllardır ilk kez gülümseyerek uyuyordu. Belki de bu ortam ona sandığı kadar kötü gelmemişti. Buradan zarardan ziyade fayda göreceğini duymuştu etrafından ama onlara inanmakta zorlanmıştı. Şu an onları anlayabildiğini düşünüyordu.

Burası ona çok iyi gelecekti.

*****

2. BÖLÜM

Bir kaç gün bu karanlık odada kaldı Efsun. Bu odaya intihar etmeye çalıştığı için kapatılmıştı. Çok ağladığında veya üzerine çok geldiğinde ne yaptığını bilmiyordu. Birkaç günün sonunda normal odaya çıkarıldı. Burası daha aydınlık ve ferahtı. Bu odaya çıkarılması ziyaret kabulüne de başlatmıştı. Ama kimsenin geleceğini sanmıyordu.

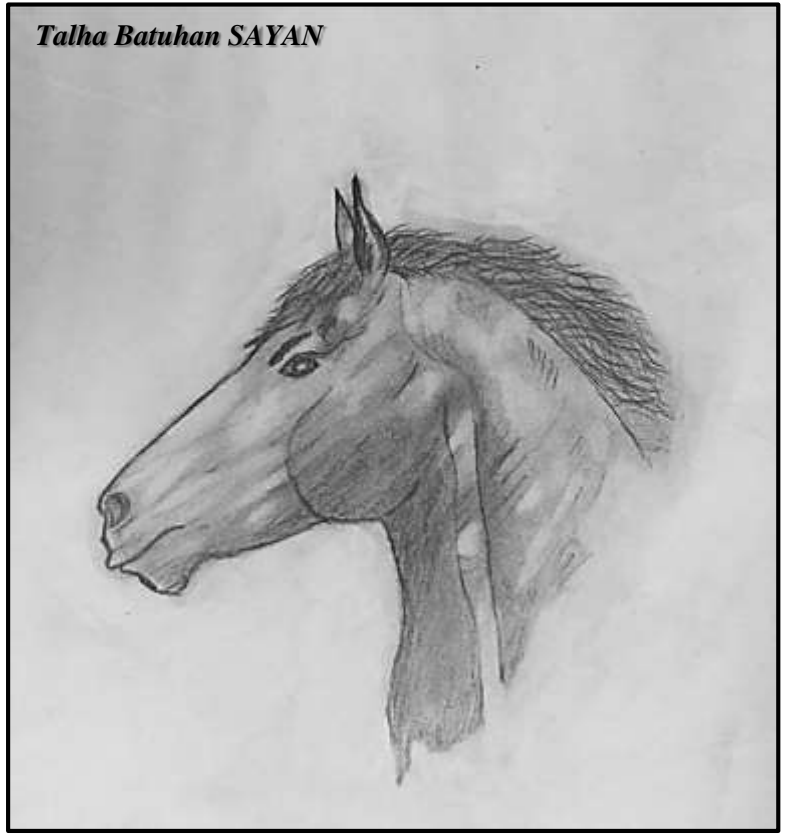
Hastaneye yatırılmadan önceki hayatı, buraya yatırılmasını tetikleyen en önemli unsurlardan biriydi. Kimse tarafından sevilmiyordu. En başta ailesi. O, doğduğundan beri istenmeyen çocuk olmuştu. Ailesi onu doğduğu zaman istemediklerini anlayıp Efsun’u yetimhaneye vermeyi düşündüler ama yetimhane müdürü annesi ve babası boşanmamış veya ölmemiş olduğu takdirde çocukları kabul etmediklerini söyledi. Vicdanen rahat olamayan anne ve babası ona bakmaya zorunlu olduklarını anladılar ama ebeveynlik görevlerini yerini tam anlamıyla ciddiye almadılar. Annesi onu okula göndermeden önce bir kez bile saçlarını örmedi. Babası veli toplantılarına bir kez bile gitmedi, ona bisiklet sürmeyi öğretmedi. Sevilme korkusu çocukluğundan beri aşılana tek duyuydu.

O, sadece sevilmedi.

“Uzaktan seviyörüm seni. Kokunu almadan, boynuna sarılamadan, yüzüne dokunmadan... Sadece seviyörüm...” (Cemal Süreyya)

***

Devamı bir sonraki sayfada

Uyandıgında kafasını kaldırıp gözleriyle Egemen'i aradı. Egemen'i yanındaki sandalyede oturup onu izlerken buldu.

"Günaydın matmazel."

"Günaydın mösyö." diyerek gülümsedi. "Beni uyurken izlemek nasıl bir duygu?" Efsun Egemen'e takılmayı seviyordu. "Dünyayı verseler değişmeyeceğim bir duygu."

Efsun gözlerini kaçırdı. Yanaklarının kızardığına emindi.

"Utaniyor musun sen?" sesinde şaşkınlık vardı.

"Maalesef. Utandıgımda yanaklarım engel olamadığım şekilde kızarıyor. Eğer bununla dalga geçersen saçlarını yolar, gözlerini oyar, tırnaklarını yerlerinden söküp yolduğum saçlarıyla birbirine bağlayıp, göz yuvalarına doldururum haberin olsun."

"Vay canına, böyle bir aptallığı asla yapmayacağım." Egemen'den bunu duyduğunda kendinden emin bir şekilde gülümsedi.

"Baksana, senin psikopat fantazilerini konuşmak yerine benim görünüşüme nasıl karar verdiğini sorabilir miyim?"

"Ne?"

"Benim dış görünüşümü nasıl belirledin diyorum."

"Sanırım fazla magazin programları izledim. Fazlasıyla bir aktrise benziyorsun."

Egemen'in dış görünüşüne karar vermesinde magazin programlarının etkisi büyüktü. Egemen'in yüzü Tanrı'nın özel yapımı gibi görünüyordu. Saçlarının dolgunluğu, dudaklarının biçimi, bakışlarının derinliği, çenesinin çıkıklığı ve elmacık kemiklerinin keskinliği tam bir şaheser gibiydi.

"Beni seviyor musun?" diye ani bir soruda bulundu Efsun. Bu soruyla karşı karşıya kalan Egemen şaşkınlığını gizleyemiyordu.

"Anlamadım?"

"Duyduğun gibi işte."

"Şey, elbette seviyorum. Evet evet, tabiki seviyorum."

"Sen bile kendinden emin değilsin." derken çaresiz ses tonunu gizlemedi.

Hiçbir ses çıkmadı. Efsun boş vermiş bir ses tonuyla "ahh" diyerek kafasını iki yana salladı ve yattığı yerden doğruldu. Elini yanındaki sürahi ve bardağa uzattı. Sürahiyi almaya kalmadan Egemen Efsun'un elinden yakaladı. Diğer elini de usulca tutarak bakışlarını birleştirdi.

"Seni seviyorum."

Dili tutulmuştu Efsun'un. Bu konuyu kendi açmadan bunu duyabilseydi daha etkili olabilirdi elbet.

"Seni gerçekten çok seviyorum."

Efsun'un yüzünde güzel bir gülümseme belirdi. Yanakları yeniden kızarmıştı.

"Seni öyle seviyorum ki, utanınca yanaklarının kızarmasını , pencereden giren rüzgarın saçlarının dalgalandırmasının , gülerken kısılan okyanus mavisi gözlerini ve saçma olmasına rağmen hayal gücüne dayalı etkileyici konuşmanı ...Seni öyle seviyorum ki, hayal ürünü olmama rağmen kendimden vazgeçebilecek kadar çok seviyorum."

Efsun kendine göre bu büyülü sözler karşısında tek kelime edemedi. Onun yerine beden diliyle cevap verdi Egemen'e. Ona sarıldı. Hayaline... Onu mutlu eden tek erkeğe.

***

3. BÖLÜM

"İlaçlarımı içmelisin Efsuncuğum."

"Her gün bu hapları içmek kötü hissettiriyor ama."

Her ne kadar ilaç içmek istemeyip, bundan yakınsa da ilaç içmek zorunda olduğunun farkındaydı.

"Sen de benim deli olduğumu mu düşünüyorsun?"

"Tabi ki hayır hayatım, sen deli değilsin. Sadece psikolojik sorunların var. Bu herkesin başına gelebilirdi." diye teselli konuşması yaptı. Ardından gelen sözler tam anlamıyla Efsun'a ilhan kaynağı oldu.

"Biliyor musun ? Ben senin yaşındayken ben de seninle aynı sorunları yaşamıştım. Kulağıma senin hayalindeki adamla konuştuğun tarzında birkaç duyum geldi.

Bunu duyduğumda yirmi yıl öncesine gittiğimi hissettim. Ben de senin yaşındayken hayalimde konuşuyordum. Benimde deli olduğumu düşündüler ama ben bunları pek umursamadım. Onun hayal ürünü olduğunu biliyordum. Ama yıllar sonra onunla üniversite kampusunda karşılaştım. İlk zamanlarda benden pek haz etmiyordum, bunu biliyordum ama peşini bırakmadım. Çünkü o benim hayalimdi. O benim hakkımdı. Aramızda bir şeyler yaşanması için çok çabalamıştım ama hep bir terslik çıkıyor ve aramıza mesafe giriyordu. En sonunda vazgeçmiştim. Çünkü yorulmuştum. Ama hiçbir zaman umudumu yitirmemişim. Ben yorulduğumu anladığım o anda gelip bana âşık olduğunu itiraf etti."

Efsun pür dikkat hemşiresinin söylediklerini dinliyordu. "O da sana âşık mıymış?"

"Öyleymiş," dedi de gülümsedi hemşire kadın." O da bana âşık olmuş."

"Peki sonra ne oldu ?"

"Önce şu ilacını iç." dedi ve su dolu bardağı Efsun'a uzattı. Efsun hikâyenin devamını dinlemek için aceleyle ilacını içti.

"O günden bu yana birbirimizi hiç bırakmadık işte." dedi kadın.

"Hala birlikte misiniz yani?" Efsun'un heyecanı görülmeye değerdi.

"On yıllık evliyiz. Sekiz yaşında da bir oğlum var ."

"İlişkiniz nasıl peki?"

"İlk günkü gibi..." İşte Efsun'un duymak istediği şey buydu. Ona imrenerek bakıyordu.

"Umarım sen de bu sorunlarını burada atlatıp, bizimkisi gibi bir aşka sahip olursun."

"Umarım ," dedi ve derin bir iç çekti Efsun. Kadının gülümseyerek odadan çıkışını izledi. Ardından Egemen görüldü.

"Ah, ne romantik bir aşk hikayesi. Çok duygulandım."

"Neden alay ediyorsun? Bu bana inanılmaz derecede umut ışığı oldu."

"Bundan hiç şüphem yok." dedi ve Efsun'un başucunda oturdu. Ona doğru yönelip saçlarıyla oynadı. Bunu yapmayı ikiside seviyordu.

Efsun uzandığı yerde gözlerini kapatarak Egemen'in saçlarıyla oynamasına müsaade etti. Egemen Efsun'un duyabileceği şekilde fısıldadı. "Kendini iyi hissetmen için elimden gelen her şeyi yapabilirim."

Devamı bir sonraki sayfada

Efsun bunu duyduğunda içinde büyük bir heyecan oluştu. Ani bir harekete gözlerini açtı ve doğruldu. "Gerçekten yapar mısın?"

Yüzündeki heyecanı gören Egemen nazik bir gülümseme yolladı ve kendinden emin bir şekilde "Yaparım." dedi.

"O zaman senden bir şey isteyebilir misin?"

"İşte bakalım baş belası." diyerek takıldı.

"Bana gökkuşağını anlatır mısın?"

"Anlamadım neyi?"

"Gökkuşağını anlat bana."

"Gökkuşakları hakkında hiçbir şey biliyor musun?" Egemen şaşkınlık içerisindeydi.

"Sadece karikatür tarzı çizimlerden yedi renkten oluştuğunu biliyorum. Hafızamda gökkuşağı hakkında hiçbir şey yok."

"Sana gökkuşağı hakkında hiçbir şey anlatmayacağım." dedi Egemen yüzündeki anlamsız gülümsemesiyle .Efsun bu anlamsız gülümsemeyi anlamaya çalışıyordu.

"Sana gökkuşağını getireceğim."

"Nasıl olacak o ?"Olmaması durumunda hayal kırıklığına kendini hazırlıyordu Efsun .

"Haydi, kapat gözlerini." Egemen kendinden emindi.

"El ele tutuşup beni bulutların üzerine mi çıkaracaksın?" Söylediğinin saçmalığını söyledikten sonra fark etti.

"Saçmalama lütfen. Senden uyumayı istemiştım."

"Gökkuşağını senin rüyana getireceğim."

"Bu harika." Egemen'in fikri Efsun'un aklına yatmıştı.

"Haydi, sarıl bana." Efsun duyduğu sihirli sözcükler sayesinde gülümseyerek Egemen'e sarıldı. Konuşa konuşa uykuya daldı

***

"Burası harika bir yer." Egemen Efsun'un elinden sıkıca tutmuş sahil kenarında koşar adımlarla geziyorlardı. Efsun'a bu kadarı bile yetmişti.Sahil kenarında sevdiği adamla geziyordu. Daha başka ne isteyebilirdi?

"Oturmak ister misin?"

"Olur"

Sahil kenarındaki banklardan birine oturdular. Egemen kolunu Efsun'un omzuna attı .Efsun da kolları Egemen'in beline dolayıp kafasını Egemen'in boynuna sarıldı. Dışarıda esen hafif rüzgar ikisinin de saçlarını uçuşturuyordu.

"Bu anın bitmesini hiç istemiyorum." diye mırıldandı Efsun.

"Bunu ikimiz de istemiyoruz."

Rüzgar esintisini arttırmış, ikisini de üşütmeye başlamıştı. Kara bulutlar gökyüzünü laciverte boyuyordu. Çok geçmeden Efsun'un yanağına bir yağmur damlası düştü.

"Yağmur çiseliyor."

Egemen aniden ayaklandı ve hızlanmaya başlayan yağmurun altında Efsun'un elinden tutarak "Yavaş olsana, az kalsın düşünüyordum." Efsun'un sendelediğini fark etti ve durdu. Egemen'in alışıldık ani hareketiyle Efsun'u kucağına aldı. Efsun kahkahalar arasında yüzüne düşen saçlarını geriye iterken, Egemen Efsun'u market arabasının içine bıraktı.

"Hey hey ne oluyor? Bu market arabası nerden çıktı?"

" Kendinizi bana bırakın matmazel, burası sizin rüyanız. Eğlenmek sizin de hakkınız." derken Romeo gibi görünüyordu.

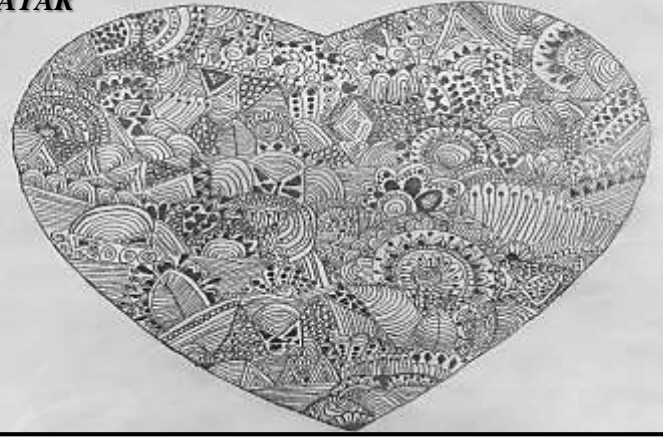
Egemen koşarak market arabasını itiyordu. Efsun ise içinde bulunduğu durum sayesinde kahkahalarla gülüyordu.Egemen market arabasıyla bomboş yolda daireler çiziyor ve Efsun'un yüreğini ağzına getiriyordu.Efsun korkuyla mutluluk arasındaki incecik çizginin üzerinde dans ediyordu .Egemen uzun bir seyyar dondurmacının önünde durdu.

"Bir çilekli çikolatalı, bir de vişneli limonlu lütfen.

Dondurmacı tonton bey dondurmaları külahlara doldurup Egemen'e uzattı. Egemen ise çilekli çikolatalı olan dondurmayı Efsun'a verdi. "Çilek çikolata,bayılıırım."diye sevinç gösterisinde bulundu.Onun bu çocuksu hayalleri Egemen'in hoşuna gitmişti.

Market arabasını sahil kenarına kadar koşarak itti. Sahil kenarına geldiklerinde dondurmalarını bitirmiş ve çimenlerin üzerine oturarak deniz ve gökyüzünün birleştiği noktaya

Fırat AYAR

doğru uzun bir yolculuğa çıktılar. Yağmurun hızlanmış olması onlar için hiç sorun değildi.

"Teşekkür ederim." dedi Efsun başını Egemen'in omzuna yaslarken.

"Ne için?"

"Benim hayallerimi gerçekleştirdiğin için."

"Senin hayalin gökkuşağı şuan için düşündüğüm en son madde."

"Maddelerin en başında ne olduğunu merak etmiyorum değilim." Tahmin edilebileceği gibi Egemen ilk maddenin ne olduğunu biliyordu.

"O zaman merakını gidereyim ."dedi yavaşça kaldırdı. Yanağına doğru uzanarak ufak bir buse kondurdu. Egemen buna şaşırmıştı.

"İkimizin de ilk maddelerinin hemen hemen aynı olmasına mutlu oldum."

"Hemen hemen?"

"Egemen Efsun'un bu sorusunu kelimelerle yanıtlamadı. Elini yavaşça Efsun'un yanağına uzattı ve yanağını kavradı .Alnını alnına yasladı.Yüzlerinden dökülen yağmur damlaları sorun olmuyordu.İkisinin de sıırsıklam bir halde çimlerin üzerinde oturmaları dışarıdan çok romantik bir tablo sergiliyordu.

"Seni o kadar çok seviyorumki, dünyamın 4/3'ü sen ile kaplı."

"4/1'lik kısmında ne olduğunu sorabilir miyim ?"

"Orayı kızımıza ayırdım."

Az önceki ufak kiskançlık belirtisi anında yok olmuştu. Egemen ağır hareketlerle yüzlerini yakınlaştırdı ve dudaklarını birleştirdi.Efsun için bu an tarif edilemezdi.

Öpücük ile birlikte yağmur tamamen durmuştu ve güneş açmıştı. Beklenen anın gelmiş olması Efsun'u heyecanlandırdı. Dudakları birbirinden ayrıldığında ikise de gülümseyerek alın altına kaldırdılar. Güneşin açtığını anlamaları biraz zaman aldı. Kafalarını aynı anda ufuk çizgisine doğru çevirdiler. Gördükleri manzara, az önceki anın yanında tarif edilemezliğini tam anlamıyla tamamlıyordu.

Gözlerini gökkuşağından ayıramıyordu. İzlediği manzara onu büyülüyordu. Egemen Efsun'un geriye doğru iterek "Bu anı ölümsüzleştirmek ister misin ?" diye sordu.

"Elbette isterim."

"Haydi kalk o zaman," diyerek ayaklandı ve elini Efsun'a uzatarak kalkmasına yardımcı oldu. Efsun ayağa kalktığında şipşak fotoğraf makinesini bıraktığı yerden aldı.Efsun fotoğraf makinesini daha önce nasıl görmemişti?

"Haydi , geç karşıma." dedi Egemen ve fotoğraf çekebilmek için makineyi kendinden uzaklaştırdı.

"Gülümseyin matmazel." dedi sondaki harfleri uzatarak ve poz verdiler. Bu rüya ,Efsun'un hayatı boyunca gördüğü en güzel rüyaydı.

Orada ne kadar vakit geçirdiklerinin kaç fotoğraf çektiklerinin, ne kadar kahkahalarla güldüklerinin haddi hesabı yoktu.Ama belirli olan tek bir şey vardı.Egemen giderse Efsun yaşayamazdı .Ona öylesine bağlanmıştı ki, ilk defa bağlandığında düşünmeyeceğinden emindi .

Ona bağlandı ve düşmeyecek.

*****

Rabbim böyle yarattı bizi...
Kaderimiz yazılmış bir kere...
Beni sana, seni bana yakıştırdı...
Sen olmadan ben, ben olmadan sen olmazdı...
Yarım kalırdı bu ömür...
Tam olabilmemiz için muhtacız birbirimize...
Sen olmazsan yaşamın bir gayesi kalmazdı...
Sen olmasaydın nefes alırdım
Ama ölü gibi yaşadım...
Duygularım yok olurdu...
Sen olmasan bir yanımda hep eksik kalırdı...
Sakın gitme sevgili!
Beni sensizlikle bırakma...
*****

Ali ÖZBEK

“Bir şey eklemeyi unuttun karıcım cümlelerin sonuna.” diyerek tepsiyi sehpanın üzerine koydu ve karısına iyice yaklaştı genç adam. “Hiç zannetmiyorum.” dedi burnunu hafifçe kaldırarak.

“Ahh seni küçük oyuncu.” Diyerek karısını kolları arasına aldı.

Erdem o küçük anıyı hatırlayınca gözyaşları yeniden akmaya başladı. Elini başına götürdü ve kel olan başında bıraktı. Saçlarını çok severdi Büşra’sı ama artık saçları yoktu. Karısının ipek gibi saçları yavaş yavaş dökülüp saçsız kalınca kendisi onun yanında saçlarını tarayamaz, öyle yanında duramazdı. Saçlarını sıfıra vurduğu birkaç ay öncesine gitti. Saçlarını aşık olduğu kadın sıfıra vurmuştu.
*****

1.BÖLÜM

Aşk neydi? Üç harf, tek hece. Ama anlamı sonsuz...Aşkı yaşamadan anlatamazsın hani aslında aşkı yaşasan da anlatamazsın. O kadar yüce bir duygu ki hiçbir kelime bu duyguyu anlatmaya yetmez.

İşte Erdem ve Büşra’nın aşkı da anlatılmaz. Onlar öyle bağıydılar ki birbirlerine kelimeler kifayetsiz kalırdı aşklarının yanında.

*****

Erdem ameliyathanenin önünde diz çökmüş bekliyordu. Kırmızıya bulanmış kahve gözleri ameliyathanenin kapısında, açılması ve iyi haberler duyabilmesi için hiç kırpmadan bekliyordu. Gözlerinden yaşlar akarken dudaklarından dualar, yalvarışlar eksik olmuyordu. Kalbi hiç bu kadar acımamış, yıkılmamıştı.

“Bu hayatta tek başımayım.” dediği anda karısı Büşra çıkmıştı karşısına ve her şey değişivermişti o anda. Hayatı yeniden anlam kazanmıştı aşkın varlığıyla. Aşkın o yüce varlığı, hiçliğine değer vermiş ve yeniden nefes almaya başlamasını sağlamıştı ama bu nefes alış uzun sürmemişti.Çünkü Büşra’sı hastaydı ve şu anda bıçak altındaydı.Kaç gün, kaç saat olmuştu burada, bu şekilde bekliyordu bilmiyordu ama umrunda da değildi.Büşra’sı iyi olsun yeterdi.Eğer o kapıdan iyi bir haberle çıkacaksa ömür boyu bile beklerdi kapının önünde bu şekilde. “Yeterki” dedi “Yeterki müjdem iyi olsun.”

Dudakları acı bir şekilde yana doğru kıvrıldı işte o zaman .Müjde...Büşra’nın anlamı müjdeydi. Aynı kendi hayatına bir mucize gibi girip ben geldim müjdesini verir gibi müjdeydi o. O bu hastalığı bu ağır ameliyatı hak etmiyordu.Onun yüzünde hiç gülümseme eksilmemesi gerekiyordu. Etrafına neşe saçan aşkı, şimdi acı saçıyor ve bu acı genç adamın kalbine kızgın bir ok misali saplanıyordu.Başına gelen hemşireleri, hasta bakıcıları, doktorları...Hiçbirini istemiyordu ki yanında.Sadece sevdiğini istiyordu.

Ayrılamazdı buradan. Ayrılırsa sevdiği hisseder ve gittiğini zannederdi. İşte o zaman küserdi kendisine. Küsmek...

Genç adam aylar öncesine gitti buruk bir gülümsemeyle. Yapabileceği bir şey yoktu ki şu anda. Tek yapabildiği dua etmek,beklemek ve geçmişin güzel anılarını hatırlamaktı.

***

“Büşra’m...Canım...Hadi ama. Ne yaptım da küstün şimdi?”

Genç adam sevdiği karısının yanında durmuş dil döküyordu ama nafileydi. Çünkü çok sevdiği karısı konuşmuyordu. Ah bir de bilse yine neye küstüğünü?

“Müjde’m...Hayatımı anlamlandıran varlığım...Nefes alma sebebim...”

Hiçbir ses yoktu yine. Genç adam bilinmezlik içinde ne yapacağını düşünüyordu ki sonra aklına gelen düşünce ile muzip bir gülümseme peydah olmuştu yüzünde.Karısı yine oyun oynuyordu kendisine. “Ah küçük hanım.” diye geçirdi içinden ve karısının dayanamayacağı şeylerden birisi olan çikolatalı pastayı almak için mutfağa gidip bir dilim pasta kesti ve karısının yanına gelmişti yeniden. “Ömrüm bak sana ne getirdim.” diyerek elindeki tepsiyi uzattı karısına doğru. Büşra içten içe gülse de yüzünü asiyordu. Bu sevdiği adama, kocasına küçük bir oyundu aslında. “Teşekkür ederim.” dedi düz bir ses tonuyla.

2.BÖLÜM

“Kesme saçlarını hayatım. Beni de bırak git ve kendine yeni bir düzen kur.” dedi genç kadın acı dolu cümlelerle. Gözyaşları özgürlüğe kavuşmuş gibi coşkulu bir şekilde akarken, iç çekişleri ve hıçkırıkları eşlik ediyordu yaşadıklarına.

Neden diye hiçbir zaman Allah’a sorup da isyan etmemişti bu zamana kadar. Ama şimdi acı bir şekilde soruyordu: “Neden Allah’ım...Neden?..”

Yere çöküp omuzları sarsıla sarsıla ağlıyor hastalığına kızıyordu. Hastalığını yılbaşı gecesi öğrenmişlerdi. Yeni yıla hüzün dolu anlarla girmişlerdi ve o yılı Erdem sayesinde güzel geçirmişlerdi.

Genç adam yere çökmüş olan karısının yanına oturdu. Gözyaşları yanaklarını ıslatmıştı. Karısı gibi o da ağlıyordu Şu anda küçük bir erkek çocuğundan farkı yoktu ki! En son ne zaman böyle ağladığını bile bilmiyordu.

“Ömrüm...Sen...Sen benim nefesimsin...” diyerek iç çekti genç adam. Nasıl devam edeceğini ne diyeceğini bilemiyordu.Kalbi acıyordu aynı karısı gibi.

İki yaralı kalp diz çökmüş ağlıyordu kaderlerine...

“Seni bırakmamı nasıl söylersin? Ben seninle nefes almışken nefessiz kalmamı mı istiyorsun?” demişti zorlukla genç adam.Bırakamazdı.Ne olursa olsun yanında kalacaktı.Nefes alma sebebiydi aşık olduğu kadını.

Genç kadın başını hafifçe olumsuz anlamda sallamıştı. Onun nefessiz kalmasını istemiyordu!

“Bırak...” deyip bir soluk aldı ciğerlerine ve devam etti zorlukla. Ellerini gözyaşlarına götürüp sildi. “Bırakma...”

Genç adam karısının gözlerinin içine bakıp onsuş yaşayamayacağını sözler olmadan anlattı. “ Sen git desen de gidemem nefesim...” diyerek alnından öptü karısının.

“Şimdi” dedi genç adam ve yerden karısının ellerini de tutup banyoya doğru yöneldi. Aynanın önüne geçip önceden hazırladığı sandalyenin üzerine oturdu. “Hadi hayatım... Bundan sonra kel bir kocan olacak.” deyip gülümsemişti. Karısının gözlerine baktı aynadan ve “gülümse” dedi. “Sana gülmek çok yakışıyor.” Genç kadın da gülümsemişti. Eline tutuşturulan makineyi ayarlayıp çalıştırdı ve gözyaşları süzülürken dudaklarında acı bir gülümseme ile saçlarını kesti aşık olduğu adamın. Erdem omuzlarından yere düşen saçlarına hiç bakmadı. Umrunda bile değildi. Gözlerini karısının gözlerine dikmiş ve aşkla bakıyordu. Dudaklarında gülümsemesiyle birlikte.

Şimdi karı koca kel bir şekilde aynadaki yansımalarına bakıyorlardı. Genç kadının yüzü acıyla birlikte buruşmuştu. Yanakları hala gözyaşlarıyla birlikte ıslaktı. “Ağlama...Ağlama ömrüm...Sen yanımda olduğun sürece gerisi önemli değil. Sen beni nefessiz bırakma yeter.” diyerek alnından öpmüştü karısını. Genç kadının kalbi duyduklarıyla daha da acımıştı. “Bu adamı hak edecek ne yaptım?” diye düşünmeden edemiyordu. Dudaklarından sadece, “Seni seviyorum.” kelimeleri döküldü ve bu yorgunluğa daha fazla dayanamayan bedeni uykunun masum kollarına bırakmıştı kendisini. Genç adam başını hafifçe çekip karısını izledi. Solgun yüzüne yerleşen acıyı seyretti.

“Ne olur Allah’ım, onu benden alma.” Yakarışların dudaklarındaki hakimiyeti sürerken karısına sıkıca sarıldı ve kapattı gözlerini. Yarının ne getireceğini bilemezdi ve onlarda bugünü birlikte geçirdikleri için yüzlerindeki acı tebessümle uykuya daldılar.

“Lütfen artık gelin bir şeyler yiyin ve dinlenin.” diyen sesi duyunca yorgun bir şekilde başını sese doğru çevirdi. Yine aynı hemşire gelmişti. Başını olumsuz anlamda sallayıp yeniden ameliyathanenin kapısına doğru çevirdi bakışlarını.

“Ömrüm oradayken ben dinlenemem. O acı çekerken buradan gidemem...” diyerek başını duvara yasladı ve bekledi. Yanaklarından akan gözyaşlarını kurulama gibi bir girişimde bile bulunmamıştı. Biliyordu ki kurulasa da yenileri alacaktı yerini. Ağlıyordu...Dudaklarında dualar, ağlıyordu. Koskoca bedeni küçülmüştü.

Aşkıma inanmıyorlar mı sevgili?
İlla imtihandan geçmemiz mi lazım?
Ya acı verirse bu imtihan?
Ya aşkımız zedelenirse?
Bırakma beni sevgili...
Yalnızlığına mahkum eyleme beni...

Genç hemşire ikna edemeyince uzaklaşmıştı yanından. Diğer işlerine devam ederken hala adamın sevgisi aklındaydı. Böylesi bir sevgi...

Erdem bekledi, bekledi ve sonunda ameliyathanenin kapısı açılmıştı. Hızla yerinden doğruldu ve bu esnada biraz sendelese de hemen çıkan doktorların yanına gitti. “Nasıl?” dedi korkulu bir ses tonuyla. Kötü bir haber almaktan korkuyordu ve bedeninin titremesini engelleyemiyordu. Acı bakışlarına umudunu ekleyip baktı doktorlara. “Elimizden geleni yaptık.” dedi doktor. Erdem yıkıldı ve yere çöktü. Hıçkırık hıçkırık ağlamaya başladı. Omuzları sarsılıyor sesi isyan ediyordu. “Daha fazlasını yapın.” diye bağırdı. Soluğunu zor topluyordu. İstemiyordu nefes almak. Çünkü nefes alma sebebi gitmişti.

Doktorlar üzgün bir şekilde kendilerinden medet uman adama bakıyorlardı. “Birazdan yoğun bakım odasına alınacak ve gerisi onun direncine bağlı. Hala bir umut var.” Dedi zorlukla. Bir köşede genç hemşire adamın karısına olan sevgisini imrenerek ve acıyla izliyordu. Erdem duyduğu kelimelerle kendisine gelmeye başlamıştı. “Hala bir umut var.” Genç adam başını salladı mutlulukla. Dudaklarındaki gülümseme ile şükretti Allah’a. Bugün yılbaşıydı ve alabileceği en büyük hediyeyi almıştı: “Karısının aldığı bir nefes.”

****

3.BÖLÜM

Yılbaşı...Adam koltuğa çöküp kapadı gözlerini...Tüm büyük olaylar bu gece ortaya çıkıyordu. İlk bu gece tanışmışlardı birbirlerini. Gönülden bağlanmışlardı. Ve ilk yine bu gecede hastalığını öğrenmişlerdi. Şimdi yine bu gecede hayatlarına devam edeceklerini öğrenmişti. Birkaç saat sonra yoğun bakım odasının önündeydi. Ayakta durmuş camdan karısını izliyordu. Yorgundu karısı. Acı çekmişti ama sonunda o lanet hastalığı yenmişti. Elini cama koydu ve sanki karısının yanağını okşuyormuşçasına dokundu. Şimdi yanında olmalıydı. Bir yılbaşına daha birlikte girmeliydiler. Bir daha şansını denemek için doktorun odasına yöneldi. “Yılbaşını ailenle geçirmek için gidiyorsun, beni de eşimden mahrum etme. Bir kerecik göreyim.” diyerek yalvaran bakışlarla doktora içini döktü. Doktor bu istek karşısında daha fazla dayanamayıp izin verdi. Hastanede o kadar çok hayat ve geçmiş vardı ki her insan tipiyle karşılaşıyorlardı ve yanındaki bu genç adamın sevdiğine bu kadar bağlı kalması nadir görülebilir bir durumdu. Özellikle adamın da başının kel olması doktoru ayrı duygulandırmıştı.

Genç adam hazırlanıp yoğun bakım odasının önüne geldi ve derin bir nefes aldı. Solgun ve çökmüş yüzünde umudun verdiği hafif bir tebessüm belirmişti.

Aşk...Umut demek ki bir nevi...
Kaybetmeyi kabullenmemek...
Her daim umudunu kalbinde yeşertmek...
*****

Her vazgeçiş, kaybetmek; her umut, yaşamak demektir.

Genç adam şimdi karısının yanı başındaki sandalyede oturmuş solgun yüzünü izliyordu. “Teşekkür ederim. Beni, bizi bırakmadığın için.”

Nasıl bir illete bulaştığı kişiyi de çevresindeki sevenleri de içten içe bitiriyordu. Kimisi sağlam kalıp ayakta durmayı başarabiliyorken kimisi de bu illete yenik düşüyor ve sonunu bekliyordu. Ama karısı sevgilisinin umudunu yitirmesine izin vermemişti.

Yine yılbaşı...Kaderlerinin yılbaşıyla örtüşmesi bazen acıtmış bazen de mutlu etmişti. Zaten aşk hem acı hem de mutluluk değil miydi? Gözyaşı ve gülümseme kardeş değiller miydi?

“Tamam, tamam kızma.” dedi adam hıçkırıkla gülümseme arasında çıkan ses tonuyla. Hisleri birbirine karışmış, gözleri hem mutluluktan hem de acılardan dolayı yaşlarla dolmuştu.

Bir adam...Hiç ağlamadığı kadar ağlamıştı bugün. Diğer günlerde karısından gizli gizli ağlıyordu ama onun yanında her daim gülümsüyor, moralini yüksek tutuyordu. Biliyordu ki bu vahşi illetin hiç sevmediği şey mutluluk ve yaşama savaşıydı.

Bugün karısını beklerken tüm özgürlüğüyle ağlamış, hıçkırıkları hissettiği acıları yansıtmıştı. Gözyaşları hiç durmadan akmıştı umuda doğru.

O olmazsa ne anlamı kalırdı ki yaşamının. Birbirine kenetlenmişti ikiside ve ikisinin birbirlerinin tek aileleriydi. Bu hayat zaten bir sıfır yenik başlamışken birbirlerini bulunca eşitlemişlerdi skoru. Şimdi de bunu 2-1 yaparak hayata karşı gollerini atacaklardı. “Biz yine tutunduk birbirimize ve yenilmeye hiç niyetimiz yok!” diyeceklerdi. Öyle olması gerekiyordu...Öyle olmalıydı...Aşkları yeterince imtihana tutulmuş muydu? Bu imtihanla yeterince acı çekmemişler miydi? Şimdi ve sonrasında mutlu olmayı hak etmemişler miydi?

Olmuyor be sevgilli...

Sensizliği hissettiğim anda bedenimden ruhum çekilmiş gibi.

Hissedemiyorum yaşadığımı...

Bunu bize, bana yapma...

Genç adam öyle yoğun duygular içerisindeydi ki...

Evet, ameliyat iyi geçmiş ama karısının gözlerini açmadığı her saniye her geçen dakika da korkuyordu niçin korktuğunu bilemeden. Aslında genç adam sevdiği kadının gözlerini hiç açmamasından korkuyordu ama bunudile getirmek istemiyordu. Korkuyordu.

“Aç ki ben yaşadığımı anlayayım. Aç ki gözlerini umudumu yitirmedigimi anlayayım. Aç ki gözlerini beni neden bu kadar beklettin diye sorayım sana.” dedi.

Sesi o kadar perişandı ki. Umudun son kırıntıları yüzünü birazcık aydınlatsa da olmuyordu. Çöken omuzları, her zaman ıslıl ıslıl bakan kahvelikleri bu bir kaç ayda solmuştu. Hafif uzayan sakalları, çökmüş yanaklarını gizliyordu. Birer damla daha aktı umuduna.

Sonrasında genç adam hemen söylediği son cümleyle pişmanlığı hissetmişti. Sevdiği kadın yatakta öylece yatarken ne söylemişti öyle...

Soğuk elleri genç kadının elleri üzerindeydi.

Terk etme beni be sevgili...

Varlığın benimle birlik olsun.

Ağlıyorum senin yokluğunda.

Acı çekiyorum sensizliğimle.

Nakiş gibi işlemişsin benliğime, kalbime.

Bendeki seni bir görsen bu acıyı bana reva görür müydün hiç?

Genç adam o anki hisleriyle boğuşuyordu ve diline de yansiyordu. Ne dediyse olmuyordu, açmıyordu gözlerini sevdiği kadın. İyice küçülmüştü bedeni. Kim derdiki bir adam bu kadar çökecek? Kim derdiki bir adam karısıyla birlikte hastalanacaktı? Ve kim derdiki AŞK bunu mu gerektirirdi?

Genç kadın kendisine yalvaran adamı dinliyordu. Gitmek istiyordu...Sarılmak istiyordu. Ama bedeni hareket edemiyordu. Ne kadar zorlasada olmuyordu.

Sevdiği adamın her hıçkırığında yorgun kalbi acıyordu. Onu bu kadar yıpratmak istemiyordu. O kahverengi gözleri her zaman ıslıl ıslıl parlamalı, dudaklarında hıçkırık sesleri yerine kahkaha seslerini duymak istiyordu.

*****

Devamı 2. Sayımızda

Melih Emre GECİOBA
GİTME

Her şeyi bırakıp bir köşeye çekilme,
İçimdeki boşluğu kimse dolduramaz gitme.

Güzel günler hep bizim bir düşünsene,
Bu güzel günleri kışa döndürüp de gitme.

Neden bu mutsuzluk, bizden vazgeçme,
Gelecek ümitlerimizi bir kalemde silip gitme.

Demez miydin insan sevince canından bile vazgeçer diye,
Hem canını hem canımı ateşlere atıp gitme.

Hüzün çöken şu titreşim, hicran sesine,
Küçük bir gülümsemeyi çok görüp de gitme.

Gözyaşların dökülüp değdi gönlümün en derinlerine,
Ellerinle dokun kalbime, beni yarım bırakıp gitme.

Ferhat ACAR

Şeyma AYCAN
BİR SORU BİR CEVAP

“Mustafa Usta. 1969 Çubuk doğumlu. Gazi Üniversitesi Teknik Eğitim Fakültesi mezunu. Evli ve üç çocuk babası.”

Kendisiyle yaptığımız röportajda kelimelerin hayatına kattığı anlamları bilmek istedik. Bakalım bize nasıl cevaplar vermiş?

- Şeyma AYCAN: Hayat?
-Mustafa USTA: Yaşamın tatlı ve acı tecrübesi. Yaşama sevinci.
-Şeyma AYCAN: İş?
-Mustafa USTA: Mutluluk ve ekmek kaynağı.
-Şeyma AYCAN: Aile?
-Mustafa USTA: Sevgi güneşi, saygı ve otorite.
-Şeyma AYCAN: Sevgi?
-Mustafa USTA: Mutluluk iksiri.

- Şeyma AYCAN: Para?
-Mustafa USTA: Huzur ve huzursuzluk.
-Şeyma AYCAN: Ankara?
-Mustafa USTA: Soğuk ve resmi.
-Şeyma AYCAN: Ölüm?
-Mustafa USTA: Geceleri koyun otlatmak.
-Şeyma AYCAN: Eğitim?
-Mustafa USTA: Bilgi ve yaşam kaynağı.
-Şeyma AYCAN: Zaman?
-Mustafa USTA: Kıymeti bilinmeyen unsur.
-Şeyma AYCAN: Ev?
-Mustafa USTA: Huzur.
-Şeyma AYCAN: Eğlence?
-Mustafa USTA: Arada bir sevinç.
-Şeyma AYCAN: Öğrenci?
-Mustafa USTA: Eğitilmesi gereken öğrenci.
-Şeyma AYCAN: Arkadaş?
-Mustafa USTA: Olmazsa olmaz.

- Şeyma AYCAN: Çocuk?
-Mustafa USTA: Neşe ve huzur, sevgi tomurcukları.
-Şeyma AYCAN: Mevsim?
-Mustafa USTA: Bazen şikâyet, bazen huzur, bazen kaçış.
-Şeyma AYCAN: Hediye?
-Mustafa USTA: Sevgi ve değerler simgesi.
-Şeyma AYCAN: Başarı?
-Mustafa USTA: Başarı, mutluluk, kariyer ve güven.
-Şeyma AYCAN: Kitap?
-Mustafa USTA: Kesinlikle okunması gereken.
-Şeyma AYCAN: Doğa?
-Mustafa USTA: Çiçek, kuş sesleri ve yeşilliğin kanat çırpışları.
-Şeyma AYCAN: Teknoloji?
-Mustafa USTA: Takip edilmesi gereken.

Ferhat AYDOĞAN
FISTIK EZMESİNDEN ELMAS YAPIMI

Dan Frost, Almaya’da yaşayan bir bilim adamı. Frost’un asıl ilgi alanına giren konu, yaptığı deneylerle yer kürenin geçmişini aydınlatmak ve bu yolla başka gezegenlerde yaşam olup olmadığını araştırmak. Frost yer kabuğunun derinliklerindeki ortamı çalışma alanında oluşturmaya çalışıyor. Bunun için kayaları yüksek basınca tabi tutuyor. Bu çalışmalar esnasında Frost, karbondioksit ve yerfıstığı ezmesini kullanarak nasıl elmas yapılabileceğini keşfediyor.

Aslında Frost, okyanustaki karbondioksitin kayalara, oradan da mantoya çekilmiş olabileceğini ve bu yolla elmasların oluşabileceğini düşünüyor.

Frost’un da basınç uygulayarak oluşturmaya çalıştığı ortamda gerçekleşen yine bu oldu ve elmas çalışmalar sonucunda elde edildi. Ancak Frost, 2-3 milimetre büyüklüğünde bir elmas oluşturmak için haftaların gerektiğini belirtti. Yine de bir Alman televizyon kanalının isteği üzerine elmas oluşturma deneyi yapıldı. Deneyde ana madde olarak karbon bakımından zengin yerfıstığı ezmesi kullanıldı. Bu esnada fazla hidrojenin ortaya çıkması deneyi bozsa da elmas oluşumu gözle görüldü.

Şu anda Frost’un çalıştığı jeoloji enstitüsü farklı yöntemlerle yapay elmas üretme olanakları araştırıyor. Hatta daha ileriye gidilerek karbon bileşimlerinden elmastan daha güçlü bir madde elde etmeye çalıştıkları da biliniyor.

İMTİYAZ SAHİBİ

Hasan ÜZÜM

GENEL YAYIN YÖNETMENİ

Ümmügül AVCU

YAZI İŞLERİ MÜDÜRÜ

İsmail Levent ERTAN

GÖRSEL DANIŞMAN

Halime YEŞİLYURT

Şaduman YILMAZ

YAYIN KURULU

Halil TÜRK

İlhan DİŞÇİ

OKUL ADRES TELEFON

ÇUBUK MESLEKİ EĞİTİM MERKEZİ

Yıldırım Beyazıt Mahallesi Defne Caddesi No:2

Çubuk/ANKARA

TEL NO: 03128371319